

Arrest

nr. 85 002 van 20 juli 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LOOS, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten, een sjjiitische moslim te zijn van Arabische origine en u zou uw hele leven in Bagdad (Centraal-Irak) gewoond hebben. Volgens uw verklaringen zou u ongeveer 5 jaar geleden als poetser begonnen zijn in het kapsalon van een vriend. In het anderhalf jaar dat u er gewerkt zou hebben, zou u ook enige ervaring als kapper zelf hebben opgedaan. Om die reden besloot u dan ook om samen met een andere vriend die al enige ervaring als kapper had een eigen zaak op te starten in uw wijk Sadr City. U zou als eigenaar van de kapperszaak opgetreden hebben, zo ondertekende u het huurcontract en droeg u de meeste verantwoordelijkheid. Om die reden zou u ook recht hebben op een percentage van het inkomen van uw vriend en collega (M.J.a.A.). Sinds een

jaar zou u ook tatoeages beginnen zetten zijn, maar deze activiteit zou u beperkt hebben tot een geheime vriendendienst.

Aanvankelijk zouden uw professionele activiteiten als kapper geen problemen stellen tot augustus 2011. Sindsdien zouden leden van het Medhi-leger begonnen zijn u en uw collega lastig te vallen. Twee onbekende mannen zouden op een dag begin augustus 2011 voor de deur van uw zaak verschenen zijn. Ze waarschuwden u geen te Westers geïnspireerde kapsels en ook geen ontharingen in het gezicht meer te doen, indien u uit de problemen wenste te blijven. Wat later zouden diezelfde twee mannen u voor uw deur dwingen om bij hen in de wagen in te stappen. Ze zouden u naar een kantoor van de al-Sadr beweging gebracht hebben, waar ze u gedurende ongeveer een half uur bedreigd en geslagen zouden hebben, omdat u nog steeds jongeren op het slechte pad zou brengen met uw moderne kapsels en dergelijke. Hierdoor zouden uw zaken minder goed zijn beginnen gaan. Aangezien u geen gehoor zou geven aan hun bedreigingen, zouden ze u ongeveer vier dagen na hun eerste bezoek opnieuw komen opzoeken zijn. Deze keer zouden ze uw zaak binnengekomen zijn en iets langer dan een paar minuten gebleven zijn. Ook na dit tweede bezoek zou u echter blijven doorgaan zijn met uw werk.

Ongeveer 3 dagen na dit incident, op 11 augustus 2011, zou één van die twee mannen een derde keer langskomen samen met nog 3 andere personen. Tijdens dat derde bezoek zouden ze ook uw tatoeagestoel gezien hebben toen ze door uw kasten gingen. Ze zouden uw zaak binnengekomen zijn, een ruit ingeslagen hebben en u onmiddellijk neergeslagen hebben. Daarop zou (M.) tussengekomen zijn en tegen hen uitgevaren zijn. De verhuurder van uw zaak, die boven het kapsalon woont, zou ook naar beneden gekomen zijn om de deze mannen te verzoeken u in alle rust verder te laten werken. Na ongeveer een kwartier zouden ze de zaak verlaten hebben, na een paar schoten in de lucht gelost te hebben. Onmiddellijk daarop zou u naar het ziekenhuis gegaan zijn omwille van de neusbreuk die u had opgelopen. Diezelfde avond laat zou u nog opgebeld zijn door de vader van (M.) met de boodschap dat hij niet thuisgekomen zou zijn. De volgende dag belde u naar de vader van (M.), aangezien (M.) zelf nog steeds zijn telefoon niet opnam. De vader vertelde u dat (M.) nog steeds niet thuis was. U zou daarop naar uw zaak teruggekeerd zijn om iets op te halen, waar u (M.) evenmin aantrof. Toen zou u beseft hebben dat er iets ernstigs met hem gebeurd moest zijn. U keerde terug naar huis, waar u al gauw het nieuws vernam dat uw zaak kort na uw vertrek beschoten geweest zou zijn. Diezelfde dag nog zou u uw vertrek uit Irak regelen en de volgende dag, op 13 augustus 2011 zou u Irak op illegale wijze verlaten. Op 22 augustus 2011 zou u in België toegekomen zijn, waar u diezelfde dag nog asiel aanvraagde.

Ter staving van uw identiteit en uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: Een kopie van uw identiteitskaart (uitgereikt op 12/01/2010); een kopie van uw nationaliteitsbewijs (uitgereikt op 11/01/2010); kopies van de nationaliteitsbewijzen van uw ouders; een kopie van de identiteitskaart van uw vader; een kopie van het paspoort van uw moeder.

B. Motivering

U slaagt er niet in elementen aan te dragen die het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) ervan overtuigen dat u uw land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat verschillende tegenstrijdigheden uw verklaringen over de door u aangehaalde problemen alsook hun chronologie danig op de helling zetten. Op de eerste plaats wat betreft de gebeurtenissen tijdens het derde door u aangehaalde incident, waarbij men daadwerkelijk agressief zou zijn opgetreden. Wanneer u dit verhaal de eerste keer spontaan vertelde, zou u melding gemaakt hebben van een ruit die vernield werd en de neusbreuk die u opliep (gehoorverslag CGVS 8). Wat later gevraagd om gedetailleerd te overlopen wat tijdens het derde incident allemaal gebeurd zou zijn, zou u melding maken van drie nieuwe elementen in uw verhaal, met name een ruzie tussen (M.) en de militieleden alsook de eigenaar die naar beneden gekomen zou zijn en schoten die door de militieleden in de lucht gelost werden alvorens ze vertrokken (gehoorverslag CGVS 12). Daarop gevraagd tijdens welk incident uw neus dan gebroken werd, zou u ditzelfde derde incident antwoorden, waarop u nogmaals gevraagd werd om dit hele incident zo gedetailleerd mogelijk uit de doeken te doen. Opnieuw zou u nalaten om melding te maken van de gebroken ruit en hiermee geconfronteerd zou u hiervoor een ontwijkende verklaring geven (gehoorverslag CGVS 12).

Daarnaast legt u ook tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot de ontvoering van uw vriend en zakenpartner (M.J.a.A.). Zo zou u de ene keer verklaren na het derde dreigement 'twee dagen thuis gebleven' te zijn en op de tweede dag 's avonds persoonlijk naar (M.)'s ouders gebeld te hebben om zo te vernemen dat hij niet thuisgekomen was (gehoorverslag CGVS 12). Wat later zou u dit echter tegenspreken door te zeggen dat u nog op de dag van dat derde incident zelf, op 11 augustus 2011, op de hoogte geweest zou zijn van (M.)'s ontvoering. (M.)'s vader zou u diezelfde avond laat nog thuis komen opzoeken zijn om te zeggen dat zijn zoon niet thuisgekomen was. De volgende dag zou u (M.)'s vader gebeld hebben om te vragen of hij al iets meer wist (gehoorverslag CGVS 13). Voorts heerst er

onduidelijkheid over hoelang u nog precies in Irak gebleven zou zijn na dit derde incident. Zo zou u eerst verklaren de dag na het incident waarbij het glas gebroken werd alles gerepareerd te hebben en dan weer beginnen te werken zijn, maar deze keer volgens de beperkingen die u werden opgelegd (gehoorverslag CGVS 8). Nadien zou u echter verklaren na het derde incident twee dagen thuis gebleven te zijn (gehoorverslag CGVS 12) en zelfs in het geheel niet meer terug naar de winkel gegaan te zijn behalve heel kort de dag na dit incident om iets op te pikken (gehoorverslag CGVS 13). Bovendien zou u later zelfs volledig ontkennen ooit gezwicht te zijn om volgens de opgelegde regels te werken (gehoorverslag CGVS 15).

Als laatste voorbeeld kan nog gewezen worden op uw vage verklaringen omtrent het incident waarbij u door diezelfde twee mannen meegenomen zou zijn naar een kantoor van al-Sadr, waar men gedurende een half uur op u ingespraakt en u zelfs geslagen en geschopt zou hebben. Het is opmerkelijk dat u dit feit spontaan aanhaalt in uw asielrelaas (gehoorverslag CGVS 8), om er vervolgens bij het stapsgewijs en chronologisch overlopen van de zich voorgedane feiten in het geheel niet meer op terug te komen. Zelfs toen alle andere feiten nog even kort werden opgesomd en u de vraag werd gesteld of hiermee alle feiten aan bod waren gekomen, zou u positief antwoorden (gehoorverslag CGVS 15). Vervolgens gevraagd naar het incident waarbij u meegenomen werd naar een kantoor zou u antwoorden dit eerder reeds verteld te hebben, waarbij u verwijst naar het asielrelaas op zich (gehoorverslag CGVS 15). Wanneer daaropvolgend echter doorgevraagd wordt om dit incident beter te situeren in het geheel van de gebeurtenissen bleek u echter niet in staat hier een duidelijk antwoord op te formuleren. Geconfronteerd met een tegenstrijdigheid in dit verband zou u enkel beamen dat het niet klopt, maar het trachten te vergoelijken door te zeggen dat het 'allemaal snel gebeurd' is (gehoorverslag CGVS 16). Net als het argument dat deze gebeurtenissen reeds 8 maanden geleden plaatsgevonden zouden hebben waardoor u het zich allemaal niet meer zo gedetailleerd zou herinneren (gehoorverslag CGVS 16), kan dit echter niet als afdoende verklaring beschouwd worden. Acht maanden is immers nog niet zo heel ver terug in de tijd en gezien de ernst van de feiten zou redelijkerwijs toch aangenomen mogen worden dat ze dermate beklijvend geweest zullen zijn, waardoor u toch op zijn minst in staat zou moeten zijn een min of meer duidelijke chronologie van de verschillende voorvallen te reconstrueren. De vaststelling dat u zelfs bij herhaaldelijke nieuwe kansen om alsnog verduidelijking te brengen in dit verband enkel nog meer verward zou raken door uw eigen tegenstrijdige verklaringen, geeft dan ook de aanzet om ernstige vraagtekens te plaatsen bij de geloofwaardigheid van deze door u aangehaalde feiten.

Zelfs wat betreft de personen door wie u geïnterviewd zou worden zou u enigszins tegenstrijdige verklaringen afleggen. Zo zou u voortdurend benadrukken dat er een verband zou zijn tussen de mensen die u opzochten en bedreigden enerzijds en de overheid anderzijds. Zo zou u hen zelf identificeren als 'mensen van de overheid', waarbij u zich baseert op een badge die ze getoond zouden hebben en die 'enkel bestemd zou zijn voor ambtenaren van de overheid' (gehoorverslag CGVS 9-10). Meer precies vreest u de beweging van al-Sadr, die haar macht in de wijk handhaaft via het Mehdi-leger (gehoorverslag CGVS 17), en waarvan u verklaart dat deze samenwerken met de overheid (gehoorverslag CGVS 18). Gevraagd of u de waarschuwingen van deze personen om uw activiteiten af te stemmen op hun wensen serieus nam, zou u echter antwoorden dit niet te doen omdat het een 'waarschuwing was van personen, niet van de overheid of andere instanties' (gehoorverslag CGVS 15). Bovendien zou u zichzelf ook met betrekking tot eventuele problemen voor uw familieleden tegenspreken. Bij aanvang zou u verklaren dat uw familieleden sinds uw vertrek met soortgelijke problemen te kampen zouden hebben, aangezien de dreigementen waarvoor u moest vluchten momenteel gericht zouden zijn tegen hen (gehoorverslag CGVS 3). Later zou u echter louter gewag maken van financiële problemen voor uw familie sinds uw vertrek, aangezien zij het tegenwoordig zonder uw inkomen moeten stellen. Uitdrukkelijk gevraagd of uw broers heden niet bedreigd worden, zou u negatief antwoorden (gehoorverslag CGVS 17). Deze tegenstrijdigheden ondermijnen bijgevolg verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen.

Tot slot kan nog opgemerkt worden dat het eerder bevreedend is dat u voor augustus 2011 niet af te rekenen had met dergelijke problemen (gehoorverslag CGVS 9), hoewel u ook voordien al in de weer was met moderne kapsels (gehoorverslag CGVS 14). Gevraagd naar een verklaring waarom dit plotsklaps een probleem gesteld zou hebben, geeft u het eerder vage antwoord dat 'die regels van die mensen of groepering zoals golven zijn, dat ze opeens zeggen dat iets op een bepaalde manier moet en daarna niets meer' (gehoorverslag CGVS 15). Afgaande op uw verklaringen met betrekking tot uw wijk, meer bepaald dat het een beetje een 'achterlijke wijk' betreft waar zaken zoals de consumptie van alcohol in het openbaar verboden is (gehoorverslag CGVS 9), lijkt in uw wijk sprake van een meer veralgemeend klimaat van aversie tegenover welbepaalde fenomenen die als te Westers beschouwd worden. In dit verband zou u trouwens op het CGVS voor de eerste maal verwijzen naar uw verborgen activiteiten als tatoeëerder in uw kapperszaak, hetgeen u nog maar sinds een jaar zou doen (gehoorverslag CGVS 14). De mogelijkheid dat deze nieuwe, niet geaccepteerde

activiteit (gehoorverslag CGVS 9) echter mee aan de basis zou liggen van uw problemen sedert augustus 2011 lijkt echter zeer onwaarschijnlijk. Zo verklaart u meermaals dit enkel in het geheim voor vrienden en kennissen gedaan te hebben die dit vroegen, aangezien u dit niet in het openbaar durfde te doen (gehoorverslag CGVS 8 en 14). Bovendien zouden de mannen die u in uw zaak kwamen bedreigen hier pas tijdens hun derde en tevens laatste bezoek reeds op uit gekomen zijn, toen ze uw materiaal aantroffen bij het doorzoeken van uw kasten (gehoorverslag CGVS 11). Voor de volledigheid kan hier bovendien nog aan toegevoegd worden dat u ook hierover echter bij de vraag om gedetailleerd over dit derde bezoek te vertellen met geen woord meer over zou reppen.

Wat er ook van zij, voorts is het eerder opmerkelijk dat de verschillende waarschuwingen en zelfs de twee incidenten waarbij u ook fysiek aangepakt werd en die allemaal nog voorafgingen aan de ontvoering van uw collega (M.), u beide er blijkbaar niet van konden weerhouden geen gehoor te geven aan de eisen van de al-Sadr militieleden (gehoorverslag CGVS 11 en 15). Dit element op zich is eerder een tegenindicatie van de door u voorgehouden vrees voor vervolging. Zelfs het navolgen van de opgelegde beperkingen zou u nalaten, omdat het naleven van de geëiste beperkingen een negatief effect zou hebben op uw omzet (gehoorverslag CGVS 15). Hoewel u zelf aanhaalt dat enkel van beroep veranderen het probleem zou kunnen oplossen, geeft u aan dit niet te willen doen omdat u geen ander vak kent en terug aan de slag gaan als arbeider te moeilijk zou zijn na eigenaar geweest te zijn van een eigen zaak (gehoorverslag CGVS 15). Beide verklaringen kunnen echter bezwaarlijk als afdoende beschouwd worden en wegen bovendien niet op tegen de duidelijke wetenschap dat u uw leven in de waagschaal legde.

Aanvullend wordt hierbij opgemerkt dat het uitbaten van een kapperszaak op zich, bezwaarlijk internationale bescherming kan rechtvaardigen, te meer u zelf stelt dat u met het openen van uw zaak tot doel had uzelf financieel te begunstigen en over meer vrijheid te beschikken aangezien u uw eigen baas bent. Bovendien kan het CGVS u als kapper bezwaarlijk beschouwen als lid van een sociale groep, want ook al worden zij mogelijk als afwijkend beschouwd door bepaalde groeperingen in uw directe omgeving, dan nog gaat het hierbij niet om een onveranderlijk gegeven.

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geviséerd. Ook de sjiiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen, nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB: "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak. Bagdad", d.d. 5 januari 2012). De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden o.a. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad, subsidiaire bescherming toe te kennen. Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c, van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden

gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt. Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Wat de overige door u neergelegde documenten betreft, kan nog worden vermeld dat deze geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs alsook de identiteitsdocumenten van uw ouders, bevatten louter informatie over de identiteit en herkomst van u en uw ouders, hetgeen door het CGVS niet ter discussie wordt gesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in wat zich aandient als een enig middel de schending aan van artikel 48/2 tot 48/5, 52, § 2, 57/6, tweede lid en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Omtrent de vermeende tegenstrijdigheid inzake de personen die hem vervolgden merkt verzoeker op, onder verwijzing naar het *Country of Origin Report – Iraq* van 30 augustus 2011 van het UK Home Office, dat het Mehdi-leger bestaat uit een samenraapsel van autonome milities, wat het moeilijk maakt om zijn belagers te identificeren. Voorts is het mogelijk dat de personen die hem lastig vielen in overheidsdienst werkten en daardoor over badges beschikten doch dat zij hem niet benaderden in hun hoedanigheid van overheidsvertegenwoordiger. Dat zij in overheidsdienst werkten betekent niet dat hun boodschap ook van de overheid afkomstig is, zodat verzoekers verklaringen niet tegenstrijdig zijn.

Verzoeker ziet niet in waarom het merkwaardig is dat hij slechts in augustus 2011 werd geconfronteerd met problemen. Tot dan konden hij en zijn collega onder de radar van het Mehdi-leger blijven. Verzoeker verwijst naar de geweldscampagne in Irak tegen de emo-subcultuur. Ook deze kwam plots hoewel de jongeren reeds langer in wijken in Bagdad leefden.

Verzoeker benadrukt dat zijn activiteiten als tatoeëerder niet de oorzaak waren van zijn problemen doch dat deze de zaken wel verergerden. Zijn profiel als non-conformist en westerling werd daardoor verscherpt. Verzoeker verwijst naar rapporten van het Institute for War and Peace en van Human Rights Watch waaruit blijkt dat personen met tatoeages gevaar lopen in Irak. Logischerwijze volgt hieruit dat de persoon die deze 'vloek' creëert nog meer risico loopt.

Verzoeker acht het verder markant dat verweerder zijn moed om niet te gehoorzamen aan de eisen van de militieleden gebruikt om zijn geloofwaardigheid in twijfel te trekken. Hij merkt tevens op dat hij pas na het derde bezoek, nadat zijn neus werd gebroken, zijn tatoeagestoestel werd ontdekt en zijn collega werd ontvoerd, doorkreeg dat het serieus was en zijn leven op het spel stond.

Verzoeker erkent dat hij als kapper niet behoort tot een sociale groep. Hij wordt echter niet vervolgd omdat hij kapper is doch wel omwille van zijn profiel als westers-georiënteerd persoon en non-

conformist. Uit de aangehaalde rapporten blijkt dat personen met dit profiel in Irak risico lopen op vervolging. Dat verzoeker winstoogmerk had bij zijn beroepsactiviteit is niet relevant.

Verzoeker citeert uit de *Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims* van 16 december 1998 van UNHCR, betoogt dat op basis van verweerders argumenten niet kan worden besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas en stelt dat de kleine inconsistenties in de motivering die niet worden weerlegd niet als doorslaggevende elementen kunnen worden beschouwd in de beoordeling van zijn asielaanvraag. Hoogstens kan tot twijfel worden besloten doch in dit geval moet het voordeel van de twijfel worden toegekend. Door dit niet te doen schendt verweerder de hoger aangehaalde bepalingen en beginselen.

2.2.1. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 52, § 2 van de vreemdelingenwet wordt verweerder bijgetreden waar deze repliceert dat niet kan worden ingezien hoe dit artikel geschonden zou kunnen zijn, daar de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

2.2.3. Dient te worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (*Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.5. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.6. Verzoeker brengt, ondanks dat hij in België nog in contact stond met zijn familie in Irak, niet het minste begin van bewijs bij ter staving van zijn voorgehouden beroepsactiviteit en problemen aldaar. Hij verklaarde nochtans dat hij in Irak beschikt over een huurcontract aan de hand waarvan hij zou kunnen

aantonen dat hij werkte als kapper en over een ziekenhuisattest waaruit blijkt dat zijn neus werd gebroken door zijn vervolgers. Tevens blijkt uit zijn verklaringen dat hij deze kon laten opsturen (administratief dossier, stuk 4, p.7, 13, 18). Redelijkerwijze kan bijgevolg worden aangenomen dat verzoeker deze stukken, die betrekking hebben op cruciale elementen in zijn relaas, op spontane wijze zou bijbrengen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag of minstens hiertoe een nuttige poging zou ondernemen. Dat verzoeker zijn voorgehouden activiteiten als kapper niet staft, klemt nog des te meer daar hij niet in staat bleek aan te geven wanneer hij samen met M. een kapperszaak zou hebben geopend (*ibid.*, p.5).

Dient bovendien te worden vastgesteld dat verzoeker tijdens het gehoor bij het CGVS stelde dat hij in het kader van zijn beroepsactiviteit het laatste jaar in het geheim tatoeages zette doch dat het toestel waarmee hij dit deed werd gevonden door zijn vervolgers (*ibid.*, p.8-9, 11, 14). In het verzoekschrift geeft hij aan dat het gegeven dat dit toestel werd gevonden zijn problemen erger heeft gemaakt en dat hij als persoon die tatoeages zette ernstig gevaar loopt (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.8). Verzoeker maakte van zijn activiteiten van tatoeëerder en de vondst van zijn toestel in de vragenlijst echter nergens melding (administratief dossier, stuk 9, vragenlijst). Van een kandidaat-vluchteling, die aanvoert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag nochtans worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon van verzoeker worden verwacht dat hij, indien hij daadwerkelijk activiteiten had als tatoeëerder, zijn toestel zou zijn gevonden door zijn belagers en hij dienvolgens van mening was ernstig gevaar te lopen, hiervan enige melding zou hebben gemaakt in de vragenlijst. Verzoekers verklaring tijdens het gehoor dat hem gezegd werd het kort te houden op DVZ kan omwille van het belang van dit element niet worden aanvaard.

Verzoeker maakte daarenboven tijdens het gehoor bij het CGVS melding van een aantal markante gebeurtenissen die zouden hebben plaatsgevonden bovenop de mondelinge bedreigingen, het incident waarbij zijn neus werd gebroken en de ontvoering van zijn collega M. Zo verklaarde hij dat hij door zijn vervolgers op een dag werd meegenomen, geslagen en ondervraagd. Tevens verklaarde hij dat hij in zijn zaak zou zijn geïntimideerd en bespuwd, dat gewapende mensen hem in de winkel kwamen bedreigen en dat zijn zaak, na de ontvoering van zijn collega, werd beschoten (administratief dossier, stuk 4, p.8). Ook van deze ingrijpende gebeurtenissen maakte hij in de vragenlijst echter nergens enige melding. In de vragenlijst stelde hij slechts dat hij en zijn collega tweemaal werden gewaarschuwd, dat zijn vervolgers naar zijn winkel kwamen en zijn neus braken en dat zijn collega werd ontvoerd. Hij verklaarde uitdrukkelijk voor het overige geen problemen te hebben gekend (administratief dossier, stuk 9, p.3). Omwille van de reeds hoger aangehaalde redenen, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker dermate frappante en essentiële elementen in zijn relaas als zijn ontvoering, mishandeling en ondervraging, intimidatie en gewapende bedreigingen in zijn zaak en de beschieting van deze zaak zou hebben vermeld in de vragenlijst indien deze daadwerkelijk hadden plaatsgevonden.

Verzoeker legde, nog daargelaten dat hij dit element niet vermeldde in de vragenlijst, bovendien ongeloofwaardige verklaringen af omtrent de situering in de tijd van de door hem bij het CGVS aangehaalde ontvoering, mishandeling en ondervraging. Waar hij deze aanvankelijk spontaan aanhaalde (administratief dossier, stuk 4, p.8), maakte hij hiervan later tijdens het gehoor bij het chronologisch overlopen van zijn problemen nergens nog enige melding. Wanneer hij hiermee werd geconfronteerd, verklaarde hij vervolgens dat hij wel degelijk werd ontvoerd en situeerde hij deze ontvoering tussen de eerste en de tweede bedreiging waarvan hij slachtoffer werd. Geconfronteerd met het gegeven dat hij deze bij het overlopen van zijn problemen niet vermeldde, kwam hij niet verder dan te stellen: *"Misschien heb ik het eerst verteld en daarna niet, misschien vergeten of misschien was de manier van incidenten overlopen niet chronologisch"*. Daarenboven bleek hij niet bij machte om zijn ontvoering op consistente en precieze wijze te situeren in de tijd. Zo kon hij niet aangeven op welke dag hij werd meegenomen. Voorts beweerde hij dat hij drie tot vier dagen na de eerste bedreiging werd meegenomen, wees hij erop dat het reeds acht maanden geleden was, situeerde hij dit gebeuren dichtbij de eerste bedreiging en stelde hij dat zijn belagers één week nadat hij werd meegenomen een tweede maal naar zijn zaak kwamen. Dit kan echter niet worden gerijmd met zijn eerdere verklaring dat zijn belagers reeds vier dagen na de eerste bedreiging een tweede maal naar zijn zaak kwamen. Wanneer verzoeker op deze eerdere verklaring werd gewezen, antwoordde hij: *"Dat klopt, 4 dagen"*. Vervolgens erop gewezen dat dit alles niet klopte, stelde hij: *"Dat klopt, het is allemaal snel geweest"*

(...)” (*ibid.*, p.10, 15-16). Dat het acht maanden geleden was noch dat het snel zou zijn gegaan kan deze incoherenties verklaren. Redelijkerwijze kan worden verwacht dat de aangehaalde ontvoering en mishandeling, die een kennelijke afwijking vormt op de alledaagsheid, in zijn geheugen zou zijn gegrift zodat hij achteraf bij machte zou zijn om hierover coherente en duidelijke verklaringen af te leggen.

Verzoeker bleek tijdens het gehoor bij het CGVS voorts niet bij machte om op een duidelijke en coherente wijze uiteen te zetten welke gebeurtenissen plaatsvonden tijdens het incident waarbij zijn belagers zijn winkel binnenvielen, de ruit vernielden en zijn neus braken, nochtans één van de kernelementen in zijn asielrelaas. Aanvankelijk maakte hij in dit kader spontaan melding van het feit dat een paar mensen naar zijn winkel kwamen, alles vernielden, de ruit vernielden en zijn neus braken (administratief dossier, stuk 4, p.8). Wanneer later tijdens het gehoor werd gevraagd gedetailleerd te vertellen wat er gebeurde tijdens voormeld incident maakte verzoeker echter nergens melding van het breken van de ruit van de winkel of van zijn neus, doch vermeldde hij wel een aantal nieuwe elementen, met name dat zijn collega M. ruzie zou hebben gemaakt met de personen die de winkel binnenvielen en dat de eigenaar van de winkel naar beneden kwam en met deze personen sprak, waarna zij enkele keren in de lucht schoten en weggingen. Vervolgens werd aan verzoeker uitdrukkelijk gevraagd of er nog iets anders gebeurde, waarop hij in zijn antwoord andermaal niet vermeldde dat de ruit van de winkel en zijn neus zouden zijn gebroken (*ibid.*, p.12). Wanneer nadien werd gevraagd wanneer zijn neus dan werd gebroken, antwoordde hij echter dat dit ook gebeurde tijdens voornoemd incident. Vervolgens werd verzoeker opnieuw verzocht om een volledig relaas te geven van wat er toen gebeurde. Deze maal verklaarde hij wel dat zijn neus werd gebroken. Het breken van de ruit van zijn winkel liet hij echter wederom onvermeld. Gevraagd wanneer deze dan werd gebroken en of dit dan niet is gebeurd, antwoordde hij vervolgens: *“Ik was van plan... het was ook de derde keer dat ze de ruit hebben... ik wou daarover spreken, maar u vroeg over de ruzie met (M.)”*, hetgeen gelet op de duidelijke vraagstelling niet kan worden aangenomen. Geconfronteerd met deze vaststelling, kwam verzoeker niet verder dan opnieuw te verklaren dat zowel zijn neus als de ruit van de winkel werd gebroken tijdens voormeld incident (*ibid.*, p.12-13).

Verzoeker legde daarenboven tegenstrijdige verklaringen af omtrent de problemen die zijn familieleden al dan niet zouden hebben gekend na zijn vertrek uit zijn land van herkomst. Aanvankelijk verklaarde hij tijdens het gehoor bij het CGVS duidelijk dat zij problemen kenden en dat deze problemen te maken hadden met zijn problemen. Hij verklaarde in dit kader: *“Die dreigementen waardoor ik moest vluchten, zijn momenteel gericht tegen mijn broers en de rest”* (*ibid.*, p.3). Later tijdens het gehoor verklaarde hij echter dat zijn familie behoudens problemen van financiële aard geen problemen kende in Irak en ontkende hij eenduidig dat zijn broers werden bedreigd (*ibid.*, p.17).

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van onderhavig beroep om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

De neergelegde documenten bevatten geen elementen die de teloorgegangene geloofwaardigheid van dit relaas kunnen herstellen (administratief dossier, stuk 12: documenten). Zij tonen hoogstens verzoekers identiteit en herkomst en deze van zijn ouders aan, dewelke *in casu* niet worden betwist.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas toont verzoeker geenszins aan dat hij in zijn land van herkomst zou worden beschouwd als westers georiënteerd of als non-conformist, noch dat hij daardoor problemen zou kennen. Bijgevolg is zijn verwijzing naar algemene informatie ter zake niet dienstig. Dergelijke informatie kan geenszins volstaan om aan te tonen dat hij daadwerkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Verzoeker dient zijn vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.7. Gelet op de *sub* 2.2.6. vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas en de omstandige en gedetailleerde landeninformatie omtrent de veiligheidssituatie in het administratief dossier (stuk 13), toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juli tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS